

Ανακουνωθέν Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ περί μεταμοσχεύσεων

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 11 Ιουνίου, 2013

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ & ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Άκτῃ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ,
Τηλ. +30 210 4514833 (19),
Fax +30 210 4528332
e-mail: impireos@hotmail.com

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 2013

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Θ Ε Ν

Ὁ
Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἀπέστειλε τὴν ἀκόλουθη
Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιο πρὸς τὸν εὐλαβῆ Κλῆρο καὶ τὸν φιλόχριστο λαὸ τῆς
Μητροπολιτικῆς Περιφερείας Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως

«Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα,

Μέ
τὸν Νόμο 3984/27.6.2011 πού ἐψηφίσθη ἀπὸ τὴν Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ
ἐφαρμόζεται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 2013 ρυθμίζεται, μὲ ἀρχές πού ἀπάδουν στὴν
ἰδιοπροσωπεΐα τοῦ Γένους μας καὶ τὴν ἱερότητα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τὸ
πολυσήμαντο θέμα τῆς δωρεᾶς καὶ μεταμοσχεύσεως τῶν ἀνθρωπίνων ὀργάνων. Ἡ
Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπέβαλε κατὰ τὴν διαβούλευση τοῦ εἰρημένου Νόμου
θέσεις Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς βιοηθικῆς οἱ ὁποῖες προδήλως
περιφρονήθησαν παρὰ τὴν γενομένη τροποποίηση διὰ τοῦ Νόμου
4075/11.4.2012 καὶ ἐπομένως διὰ τὸ μέγιστο αὐτὸ θέμα καθηκόντως ὀφείλομε
νὰ ἐνημερώσωμε τοὺς πάντας καὶ νὰ καταδείξωμε οἱ Ἱεράρχαι τὴν καταφανῆ
διάστασι τοῦ ψηφισθέντος Νόμου μὲ τὴν ἀνθρώπινη ὄντολογία, τὴν ὀρθόδοξη

θεολογία καὶ τὴν θεόσδοτη ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Ἐν συνεχείᾳ τῇ συμβολῇ τῆς ἐργασίας εἰδικῶν, ἥτοι τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου-Ἱατροῦ Λουκᾶ Τσιούτσικα, Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεβυτέρου Στεφάνου Στεφοπούλου καὶ Πανοσιολ. Μοναχοῦ Δαμασκηνοῦ Ἁγιορείτου παρατηροῦμεν ὅτι:

«Α'. Θεολογία - Ἀνθρωπολογία»

1.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν φύσιν τοῦ εἶναι σύνθετο, μεικτό, ὄν. Πλάσθηκε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ψυχὴν, πού συνιστᾷ τὸ πνευματικὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐντάσσει στὸν πνευματικὸ κόσμον, καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἐντάσσεται στὸν ὑλικό, αἰσθητὸν κόσμον. Εἶναι μείξις καὶ κράσις πνεύματος καὶ ὕλης, «σύνδεσμος τῆς ὁρατῆς καὶ ἀόρατου φύσεως». Καὶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι ὑλικό, σύνθετο καὶ φθαρτό, ἡ δὲ ψυχὴ εἶναι «οὐσία ζῶσα, ἀπλή, ἀσώματος, σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς κατ' οἰκείαν φύσιν ἀόρατος, λογικὴ τὲ καὶ νοερά, ἀσημάτιστος... ἀθάνατος» (Ἁγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός). Ἐπομένως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀπλή βιολογικὴ ἐνέργεια τοῦ σώματος, ὅπως εἶναι τῶν ζῶων, τὰ ὁποῖα γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ εἶναι θνητόψυχα, δὲν ἐπιβιώνουν μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον, ἀλλὰ εἶναι κτιστὴ, οὐσία ἀθάνατη μὲ δικήν της ἐνέργειαν. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι παντελὴς ἐξαφάνισις τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, ἀλλὰ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖο στὴ συνέχειαν, φθείρεται καὶ διαλύεται, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ ἐνεργεῖ• «Οὐχ ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἡ ἀποθνήσκουσα, ἀλλὰ διὰ τὴν ταύτης ἀναχώρησιν ἀποθνήσκει τὸ σῶμα» (Μ. Ἀθανάσιος).

2.

Σχετικὰ μὲ τὸν χρόνον τῆς ἐνώσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὅτι δημιουργοῦνται συγχρόνως• «Ἄμα δὲ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ πέπλασται, οὐ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ δὲ ὕστερον» (Ἁγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός). Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν πλάσιν κάθε νέου ἀνθρώπου• τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ συνυπάρχουν «ἐξ ἄκρας συλλήψεως». Συνεπῶς τὸ ἔμβρυον εἶναι πλήρης ἄνθρωπος, ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου. Αὐτὸ καταδεικνύει ὅτι, ὄχι μόνον ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος ἀλλὰ καὶ ἡ παντελὴς ἔλλειψις τοῦ ἐγκεφάλου δὲν συνεπάγονται ὅτι ὁ εὐρισκόμενος στὶς καταστάσεις αὐτὰς ἄνθρωπος παύει νὰ εἶναι ἔμψυχο καὶ ζωντανὸ ὄν.

3.

Σχετικὰ μὲ τὸ πού βρίσκεται καὶ πὼς ἐνεργεῖ ἡ ψυχὴ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διδάσκουν ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἐδρεύει σὲ συγκεκριμένον ὄργανον, ἀλλὰ εὐρίσκεται σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ σώματος, ζωοποιοῦσα καὶ κινοῦσα τὰ μέλη.

Κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ ἡ ψυχὴ «συνέχουσα τὸ σῶμα, ὃ καὶ ἐκτίσθη, πανταχοῦ τοῦ σώματος ἐστίν, οὐχ ὡς ἐν τόπῳ οὐδ' ὡς περιεχομένη, ἀλλ' ὡς συνέχουσά τε καὶ περιέχουσα καὶ ζωοποιούσα τοῦτο, κατ' εἰκόνα καὶ τούτ' ἔχουσα Θεοῦ», κατὰ δὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Δαμασκηνὸ «ὀργανικῶ κεχηρημένη σῶματι καὶ τούτῳ ζωῆς ἀυξήσεως τε καὶ αἰσθήσεως καὶ γεννήσεως παρεκτική».

4.

Βιολογικὴ ζωὴ χωρὶς τὴν ὑπαρξὴ τῆς ψυχῆς μέσα στὸ σῶμα δὲν νοεῖται. Στὴν περίπτωση ἀποκοπῆς, καταστροφῆς ἢ νεκρώσεως ἐνὸς ζωτικῆς ὀργάνου, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος ἐπιβιώνει μὲ ὑποστηρικτικὲς ἐνέργειες, ἐξακολουθεῖ ἡ ψυχὴ νὰ παραμένει συνδεδεμένη μὲ τὸ σῶμα καὶ νὰ ἐνεργεῖ σὲ ἄλλα σωματικὰ ὄργανα. Στὴν κατάστασι τοῦ ἐγκεφαλικῆς θανάτου ἢ ἰατρικῆς κατορθώνει μὲ τὴ βοήθεια τῆς τεχνολογίας νὰ διατηρεῖ τὴ βιολογικὴ ζωὴ, ἀφοῦ ὁ ὑπόλοιπος ὀργανισμὸς, πλὴν τοῦ ἐγκεφάλου, λειτουργεῖ. Ἡ διατήρησι τῆς βιολογικῆς ζωῆς προϋποθέτει τὴν ὑπαρξὴ τῆς ψυχῆς μέσα στὸ σῶμα καὶ δείχνει ὅτι δὲν λύθηκε ἀκόμη ὁ μεταξὺ τους δεσμὸς, δὲν ἐπισυνέβη δηλαδὴ ὀριστικῶς καὶ καθ' ὀλοκληρίαν ὁ θάνατος. Συνεπῶς ἡ διακοπὴ τῆς ὑποστηρικτικῆς λειτουργίας, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν συγκατάθεσι τοῦ ἀσθενοῦς, πολὺ περισσότερο ἢ λήψι ὀργάνων γιὰ μεταμόσχευσι ἀπὸ τοὺς «ἐγκεφαλικά νεκρούς», ἀποτελοῦν ἐνεργητικὴ πρόκλησι θανάτου, ἢ ὁποῖα κατὰ τὴν κανονικὴ παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἰσοδυναμεῖ μὲ φόνου, καὶ μάλιστα ἀσθενοῦς καὶ ἀνυπερασπίστου ἀνθρώπου κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἔκτρωσι τῶν ἐμβρύων.

5.

Εἰδικώτερα, κατὰ τὸν Ἅγιο Μάξιμου τὸν Ὁμολογητὴ, ἡ ψυχὴ φανερόνεται μὲ τὸ νὰ ἐνεργεῖ πάνω στὰ μέλη τοῦ σώματος, ἀνάλογα μὲ τὴν δυνατότητα ποὺ ἔχουν. Κάθε σωματικὸ ὄργανο δέχεται ἐκείνη τὴν ψυχικὴ ἐνέργεια, τὴν ὁποῖα ἐκ φύσεως ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐκφράσει. Ὅταν δὲ κάποιου ὄργανου ὑποστεῖ βλάβη, ἀπλῶς παύει νὰ ἐκφράζεται ἢ ἀντίστοιχη λειτουργία τῆς ψυχῆς. Ἔτσι, ὅταν στὸν ἐγκεφαλικὸ θάνατο τὸ νευρικὸ σύστημα, σὲ ποικίλου βαθμῶ, δὲν λειτουργεῖ, δὲν μπορούμε βέβαια νὰ ἀντιληφθοῦμε τὶς σκέψεις ἢ τὰ συναισθήματα, αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποκλείει τὴν ὑπαρξὴ τους στὸ χῶρο τῆς ψυχῆς. Τὸ περιεχόμενου τῆς συνείδησις παραμένει, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχει ἀδυναμία νὰ ἐκφρασθεῖ. Στὸν «ἐγκεφαλικά νεκρὸ» καταργεῖται μὲν ὁ προφορικὸς λόγος, ὅχι ὅμως ὁ ἐνδιάθετος, οὔτε οἱ ἄδηλοι λόγοι. Μὲ ἄλλα λόγια, συνεχίζει νὰ «ἐργάζεται» ἢ νοερά του ἐνέργεια.

6.

Κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Δαμασκηνὸ μέρος τῆς ψυχῆς, «τὸ καθαρῶτατον», εἶναι ὁ νοῦς, τοῦ ὁποῖου ἢ μὲν οὐσία εὐρίσκεται στὴν σαρκικὴ καρδιά, χωρὶς νὰ

περικλείεται από αυτήν σαν σε άγγειο, ούτε πολύ περισσότερο να ταυτίζεται με αυτήν, αλλά απλώς την χρησιμοποιεί ως όργανο και όχημα, ή ενέργειά του όμως στον πεπτωκότα άνθρωπο εύρσκεται στον έγκέφαλο• στον κατά φύσιν άνθρωπο πρέπει να επανέλθει ή ενέργεια του νοῦ στην ούσία της, στην καρδιά, ώστε να παύσει ή διάχυση, να ένοποιηθεῖ ο άνθρωπος, για να μπορέσει να ένωθεῖ με τὸ Θεό.

7.

Αυτή ή πνευματική καρδιά, «ὁ κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος» (Απ. Πέτρος), είναι ὁ χώρος στον ὁποῖο ἀναπτύσσεται ὅλη ή πνευματική ζωή του ἀνθρώπου, ἐκεῖ ἐνοικεῖ ή Χάρις του Θεοῦ, διὰ να τὸν καταστήσει «ναὸν του Ἁγίου Πνεύματος» (Απ. Παῦλος). Ἐκεῖ οὔσιώνεται καὶ ὑποστασιοποιεῖται τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ὀλοκληρώνεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος φθάσει στο «καθ' ὁμοίωσιν». Εἶναι προφανές, ὅτι ή ἐσωτερική αυτή πνευματική ζωή του ἀνθρωπίνου προσώπου, ζωή συνειδητή καὶ χαρισματική, μπορεῖ να εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὶς λειτουργίες του.

8.

Ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χριστιανική ἀγάπη εἶναι ἀνιδιοτελής, συνειδητή, καὶ ἔχει τὸν χαρακτήρα τῆς θυσίας. Δὲν ἐκτιμᾶται με τὴν ἀντικειμενική ἀξία του προσφερομένου ἢ με τὴν ἀξία πὸν ἔχει αὐτὸ για τοὺς ἀποδέκτες του, ἀλλὰ με τὸ πόσο στοιχίζει στον δότη ή προσφορά του, σύμφωνα καὶ με ὅσα διδάσκει ὁ Χριστὸς για τὸ δίλεπτο τῆς χήρας, με τὸ ἐὰν δηλαδὴ στερεῖται κανεὶς κάτι πὸν εἶναι χρήσιμο, ἐὰν θυσιάζει κάτι χρήσιμο αὐτός, για να ὠφεληθεῖ ὁ ἄλλος. Ἐὰν ὅμως ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» εἶναι νεκρός, ή προσφορά τῶν ὁποῖωνδῆποτε ὀργάνων του στερεῖται του χαρακτήρα τῆς ἀγάπης, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν του στοιχίζει τίποτε, γιατί προσφέρει ἄχρηστα γι' αὐτὸν ὀργανα, δὲν στερεῖται οὔτε θυσιάζει κάτι χρήσιμο για τὸν ἑαυτό του. Πρόκειται για πράξη συμφεροντολογική, ἰδιοτελή καὶ ἐγωιστική, διότι περιμένει κανεὶς ἀμοιβὲς καὶ ἀνταπόδοση ἐκ μέρους του Θεοῦ, χωρὶς να στερηθεῖ ἢ να θυσιάσει κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Ἀντίθετα οἱ ἀρετὲς τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ἐφαρμόζονται ἀπόλυτα στην προσφορά ὀργάνων ἀπὸ ζῶντες δότες, ὅταν πρόκειται για διπλὰ ὀργανα καὶ ἱστούς ὅπως καὶ στην αἰμοδοσία. Προσφέρουν τότε θυσιάζοντες καὶ ἐλαττούμενοι.

9.

Δὲν ὑπάρχει μέχρι σήμερα ἀπόλυτη ὁμοφωνία τῶν ἱατρῶν διεθνῶς για τὸν «ἐγκεφαλικὸ θάνατο». Πολλοὶ ἱατροὶ ἔχουν ἀναπτύξει ἔγκυρη καὶ συγκροτημένη ἐπιχειρηματολογία, περὶ του ὅτι ὁ «ἐγκεφαλικὸς θάνατος» δὲν συνιστᾶ τὸν βιολογικὸ θάνατο. Ἡμπορεῖ κανεὶς να ὑποκαταστήσει τὸ θέλημα του Θεοῦ ἢ να παρεμποδίσει τὴν θαυματουργική ἐπέμβαση τῶν Ἁγίων πρὸς

ἐπανόρθωση καὶ θεραπεία ὁποιασδήποτε σωματικῆς βλάβης, ἀκόμη καὶ ἐγκεφαλικῆς; Θὰ δεχθεῖ καὶ θὰ νομιμοποιήσει ἡ Ἐκκλησία ἕναν διαφορετικὸ θάνατο ἀπὸ αὐτὸν ποὺ διδάσκει ἐπὶ αἰῶνες, στηριζόμενη στὴν Ἁγία Γραφή καὶ στὴν Πατερικὴ Παράδοση, παρασυρόμενη ἀπὸ ἐπισηλαεῖς παραδοχὲς καὶ προσβάλλουσα τὸ «φοβερῶτατον μυστήριον τοῦ θανάτου»; Θὰ κλείσωμε τά μάτια μας μπροστὰ στίς καταγεγραμμένες διεθνεῶς ἀνανήψεις θεωρουμένων ὡς ἐγκεφαλικά νεκρῶν;

10.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἠθική, δεχόμενη τὴν ἀλήθεια ὅτι κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι μόνον ὁ Θεός, ἐπαινεῖ κάθε ἰατρικὴ προσπάθεια, ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν πάσης φύσεως ἀσθενειῶν • πιστεύουσα ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀγαθὸ ὑπέρτατης ἀξίας, περιμένει ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐργάζωνται μέχρι τέλους πρὸς διάσωση τῆς ζωῆς κάθε ἀνθρώπου, ἔστω καὶ ἀνιάτως πάσχοντος καὶ ὑποφέροντος ἀπὸ τοὺς πόνους, ἔστω καὶ ἐὰν ἔχουν νεκρωθεῖ ζωτικά του ὄργανα, ὅπως ὁ ἐγκέφαλος. Ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ πόνος παίζουσι σπουδαῖο παιδαγωγικὸ καὶ σωτηριώδη ρόλο καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωνται μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

11.

Ἡ ἔννοια τῆς «εἰκαζομένης συναιδέσεως» τοῦ ἀσθενοῦς ποὺ ἐφευρίσκειται μὲ τὸν νέο νόμο καὶ εἰσάγεται κατὰ πρόδηλο παράβαση τῶν ἄρθρων 2 παραγρ. 1 καὶ 5 παραγρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ἀποτελεῖ ἀυθαίρετη κατάλυση τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἡ εἰκαζομένη συναίνεση βρίσκεται σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεση μὲ τὴν δωρεὰ ὀργάνων ἢ ὁποῖα εἶναι αὐτόβουλη πράξη ποὺ δέν εἰκάζεται ὅπως δέν εἰκάζεται καὶ ἡ συναίνεση. Ἡ εἰκαζομένη συναίνεση ἐστιάζεται στὸν λήπτη καὶ ἀδικεῖ τὴν πράξη τοῦ δότη τὸν ὁποῖο μεταμορφώνει ἀπὸ πρόσωπο ποὺ ἀβίαστα δωρίζει σὲ ἄτομο ἀπὸ τὸ ὁποῖο αὐθαίρετα ἀφαιροῦμε καὶ ὀδηγεῖ σὲ τραγικὴ ἐκκοσμίκευση ποὺ θὰ διευκολύνη σὲ περαιτέρω ἀμφισβήτηση τῶν ἠθικῶν φραγμῶν, σὲ σχετικοποίηση τῶν ἀφθάρτων καὶ αἰωνίων ἀληθειῶν μὲ τὴν θεοποίηση τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας καὶ σὲ ὑποκατάστα-ση τῆς Ὁρθόδοξης ἀπὸ τὴν «μηχανιστικὴ ἀνθρωπολογία».

Β' Ἱατρικὲς θέσεις

1.

Ἡ ἔννοια τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, ἢ ὁποῖα τὸ πρῶτον εἰσήχθη στὴν ἰατρικὴ ὀρολογία καὶ πρακτικὴ τὸ 1968 ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ Harvard, (Χάρβαρντ) καὶ τὰ κριτήρια διαγνώσεως του εἶναι μεταβαλλόμενα μὲ τάση περιορισμοῦ τους. Ἔτσι ἀρχικὰ περιελάμβανε τὴν κατάπαυση τῶν λειτουργιῶν ὅλου τοῦ νευρικοῦ συστήματος, κεντρικοῦ καὶ περιφερικοῦ. Τὸ 1981 ἡ ἐπιτροπὴ ἐμπειρογνωμόνων τοῦ Προέδρου τῶν ΗΠΑ μὲ τὸν ἐνιαῖο ὄρισμὸ

τοῦ θανάτου περιόρισε τὴν ἔννοιά του στὴ μὴ ἀναστρέψιμη παύση ὅλων τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1973 στὴ Μ. Βρετανία καὶ ἀπὸ τὸ 1985 στὴν Ἑλλάδα γίνονται ἀποδεκτὰ τὰ κριτήρια τῆς Minnesota (Μιννεσότα), μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος περιορίζεται στὴ μὴ ἀναστρέψιμη βλάβη τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελεχούς.

2.

Οἱ λόγοι ἀντικαταστάσεως τῶν κλασικῶν κριτηρίων προσδιορισμοῦ τοῦ θανάτου, ποὺ ἦσαν ἡ μὴ ἀναστρέψιμη διακοπὴ τῆς ἀναπνευστικῆς καὶ καρδιακῆς λειτουργίας, μὲ τὸ κριτήριο τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου ὁμολογεῖται ἀπερίφραστα ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ Harvard πὼς ἦταν

α) ὅτι οἱ ἐγκεφαλικῶς νεκροὶ ἀσθενεῖς ἀποτελοῦν «φορτίο» γιὰ τοὺς οἰκείους καὶ τὰ νοσοκομεῖα καὶ

β)

ὅτι ἐὰν ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἰσχύουν τὰ παλαιὰ κριτήρια τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ θανάτου, θὰ ἦταν δύσκολη ἡ ἀπόκτηση ὀργάνων γιὰ μεταμοσχεύσεις γιατί τὰ ὄργανα εἶναι ἄχρηστα μετὰ τὴν παύση τῆς καρδιακῆς λειτουργίας τοῦ δότη.

3.

Ἡ ἔννοια καὶ τὰ κριτήρια τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου ὀρίζονται αὐθαίρετα • αὐθαίρετη εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ διάγνωσή του, καὶ πολλὲς φορές ἐπισφαλῆς, μὲ ἀποτέλεσμα περιπτώσεις ἀσθενῶν ποὺ χαρακτηρίστηκαν ἐγκεφαλικῶς νεκροὶ νὰ ἀποδειχθεῖ ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι δὲν ἦταν τέτοιοι στὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἀνανήψουν.

4.

Σὲ ἐγκεφαλικῶς νεκροὺς ἐπιτελοῦνται πολλὲς λειτουργίες, ὅπως • α) ἡ καρδιὰ πάλλει αὐτομάτως, β) οἱ πνεύμονες ἀνταλλάσσουν τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος, γ) συνήθως ὑπάρχει ἐπαρκὴς ἀγγειακὸς τόνος, δ) μερικὲς φορές ἡ χορηγούμενη τροφὴ πέπτεται ἀπὸ τὸ γαστρεντερικὸ σύστημα, ε) τὰ κύτταρα ἀφομοιώνουν τὶς θρεπτικὲς οὐσίες, στ) τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ καὶ ἀπομακρύνει τὰ μεταβολικὰ προϊόντα ἀπὸ τὰ κύτταρα, ζ) τὸ ἥπαρ ἀποτοξινώνει τὸ αἷμα, η) οἱ νεφροὶ διατηροῦν τὸ ἰσοζύγιο τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ἠλεκτρολυτῶν, θ) τὸ ἀνοσοποιητικὸ σύστημα καταπολεμεῖ τὶς λοιμώξεις, ι) ὀρισμένοι ἐνδοκρινεῖς ἀδένες ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦν. Ὅλα αὐτὰ καθὼς καὶ ἡ περίπτωσις τῶν ἐμβρύων, στὰ ὁποῖα δὲν ἔχει ἀκόμη σχηματισθεῖ ὁ ἐγκέφαλος, δείχνουν, σαφῶς ὅτι καὶ χωρὶς τὸν ἐγκέφαλο τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ εἶναι ζωντανὸς βιολογικὰ ὄργανισμός.

5.

Ἡ συνείδηση (μὲ τὴν ἰατρικὴ ἔννοια) διακρίνεται στὴν ἐγρήγορση καὶ στὸ περιεχόμενό της, ἢ ἐλαττωμένη δὲ ἐγρήγορση ἐμποδίζει τὴν ἐκτίμηση τοῦ περιεχομένου τῆς συνείδησης. Ἐπομένως στὶς περιπτώσεις ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, στὶς ὁποῖες ἔχει κατασταλεῖ ἡ ἐγρήγορση, δὲν μπορεῖ νὰ λεχθεῖ (τουλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν) τίποτε γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς συνείδησης. Τὸ νὰ θεωροῦνται δὲ νεκροὶ αὐτοὶ πού εὐρίσκονται σὲ θεωρούμενη μόνιμη ἀπώλεια τῆς συνείδησης, θὰ μπορούσε νὰ ὀδηγήσει στὴν φρικτὴ κατάσταση, τέτοιοι ἄνθρωποι νὰ θάπτονται ἢ νὰ καίγονται, ἐνῶ ἀναπνέουν μὲ τὴ δική τους αὐτόματη ἀναπνευστικὴ λειτουργία.

Ἐπομένως καὶ μὲ βάση τὰ ὅσα προαναφέρθηκαν:

α)
Διαπιστώνουμε ὅτι ὁ «ἐγκεφαλικὸς θάνατος» πού ὀρίζει ὁ νέος Νόμος ὡς θάνατο γιὰ τὴν λήψι τῶν σωματικῶν ὀργάνων εἶναι μία κατάσταση ἐννοιολογικῶς καὶ διαγνωστικῶς ρευστὴ, ὅλο δὲ καὶ περισσότερο ἀμφισβητούμενη. Μᾶλλον πρόκειται γιὰ κλινικὸ κατασκευάσμα πού ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀποσυμφόρηση τῶν μονάδων ἐντατικῆς θεραπείας καὶ τὴν ἀπόκτηση ὀργάνων γιὰ μεταμόσχευση.

β)
Καὶ ἂν ἀκόμη ἡμποροῦσε νὰ διαγνωσθεῖ ἀναμφισβήτητα ὀλοσχερῆς καταστροφὴ τοῦ ἐγκεφάλου, αὐτὸ δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν σωματικὸ θάνατο ἀφοῦ πάλλεται ἡ καρδιά.

γ)
Ἐφ' ὅσον ἡ ἐσωτερικὴ συνειδητὴ ζωὴ καὶ τὸ πρόσωπο διατηροῦνται, ὅπως οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουμε, καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συνόλου σώματος, δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ δεχθοῦμε ὅτι αὐτὰ παύουν νὰ ὑπάρχουν ἐπὶ νεκρώσεως μόνο τοῦ ἐγκεφάλου (ἐγκεφαλικοῦ θανάτου).

δ)
Ἐπομένως ἐπὶ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου δὲν τίθεται θέμα συνειδητῆς ζωῆς καὶ προσώπου ἀλλὰ τὸ μόνο θέμα εἶναι ἐὰν ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει ἡ συνάφεια ψυχῆς καὶ σώματος ἢ ὁποῖα ὅμως (διατήρηση τῆς συνάφειας) καταδεικνύεται ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπολοίπου σώματος.

ε)
Γενικῶς ὡς φιλόστοργος μητέρα ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὑπὲρ τῶν μεταμοσχεύσεων ὅπως καὶ ὑπὲρ τῆς αἰμοδοσίας, μάλιστα στὴν Μητροπολὴ μας λειτουργεῖ τράπεζα αἵματος μὲ 600 φιάλες αἵματος προσφερόμενο δωρεάν σέ

Έχοντας σχετική ανάγκη άδιακρίτως φυλής, έθνοτικής καταγωγής και θρησκευτικής παραδοχής. Έπειδή όμως θεωρούμε τους εύρισκομένους στην κατάσταση του «έγκεφαλικού θανάτου» άσθενείς και όχι νεκρούς, σεβόμενοι πλήρως την ιερότητα, ίσως και κρισιμότητα για το αιώσιο μέλλον, των τελευταίων στιγμών της έντεϋθεν του τάφου ζωής των, δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με την από αυτούς άφαίρεση προς μεταμόσχευση των ζωτικών τους όργάνων καθ' ήν στιγμήν πάλλεται ή καρδιά των. Η μόνη ήθικά και κοινωνικά άδιάβλητη περίπτωση δωρεάς όργάνων για μεταμόσχευση είναι ή από υγιείς δότες μεταμόσχευση ιστών ή ένός από τὰ διπλά όργανα, ή μυελού των όστέων προκειμένου δε περι άσθενών ή τραυματιών δοτών ή μεταμόσχευση όσων μπορούν να μεταμοσχευθούν μετά την μόνιμη παύση της καρδιοαναπνευστικής λειτουργίας».

Συνεπώς

ή άπαράδεκτος νομοθεσία της Πολιτείας που δεν λαμβάνει υπ' όψιν αυτής τὰ άνωτέρω και που εισαγάγει και την λειτουργία ιδιωτικών συμφερόντων Κέντρων Μεταμοσχεύσεων, με ό,τι ιδιοτελές αυτό συνεπάγεται μάς υποχρεώνει να προτρέψωμεν τό πλήρωμα της τοπικής Έκκλησίας, προς διασφάλισι της ιερότητος της ζωής του να προβή στις σχετικές δηλώσεις στά άρμόδια Κέντρα Έξυπηρετήσεως Πολιτών (Κ.Ε.Π.) ότι δεν συναινεί διά την έφαρμογή σ' αυτό του σχετικού Νόμου.

Μέ όλη μου την άγάπη

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
+ ό Πειραιώς ΣΕΡΑΦΕΙΜ»

(Πηγή: impantokratoros.gr)